

του οποίου γίνεται η πρώτη μεταποίηση δοθέντος ότι, όποια κι αν είναι η προέλευση των σιτηρών, ο μεταποιητής οφείλει να καταβάλει την εισφορά στον αρμόδιο οργανισμό αυτού του κράτους.

2. Οι διατάξεις του άρθρου 4, παράγραφος 6, του κανονισμού 2727/75 του Συμβουλίου,

όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό 1579/86, σε συνδυασμό με το άρθρο 5, παράγραφος 1, του κανονισμού 2040/86, πρέπει να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι οι επιχειρηματίες που διενεργούν την πρώτη μεταποίηση των σιτηρών οφείλουν να μετακυλίνουν πλήρως την εισφορά συνυπευθυνότητας στους προμηθευτές τους.

ΕΚΘΕΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠ' ΑΚΡΟΑΤΗΡΙΟΥ ΣΥΖΗΤΗΣΗ στην υπόθεση 64/87 *

I — Περιστατικά και έγγραφη διαδικασία

1. Η εισφορά συνυπευθυνότητας στον τομέα των σιτηρών θεσπίστηκε με τον κανονισμό 1579/86 του Συμβουλίου, της 23ης Μαΐου 1986, περί τροποποίησης του *κανονισμού 2727/75* περί κοινής οργανώσεως αγοράς στον τομέα των σιτηρών (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/013, σ. 159). Η πράξη αυτή λαμβάνει ως βάση ότι « η κατάσταση της αγοράς των σιτηρών στην Κοινότητα χαρακτηρίζεται από διαρθρωτικά πλεονάσματα τα οποία έχουν σαν αποτέλεσμα [οφείλονται στην] διατάραξη της ισορροπίας ανάμεσα στην προσφορά και τη ζήτηση » και, επομένως, πρέπει « να επιτευχθεί το ταχύτερο δυνατό μια καλύτερη ισορροπία της αγοράς και έλεγχος της αύξησης της παραγωγής [καταναλώσεως] » (πρώτη και δεύτερη αιτιολογική σκέψη).

Το άρθρο 4 του κανονισμού 2727/75, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό 1579/86, έχει ως εξής:

« 1) Εισπράττεται εισφορά συνυπευθυνότητας για τα σιτηρά που αναφέρονται στο

άρθρο 1, στοιχεία α) και β), τα οποία παράγονται στην Κοινότητα και χρησιμοποιούνται για μια από τις ενέργειες που αναφέρονται στην παράγραφο 5 του παρόντος άρθρου. Αυτό το καθεστώς εφαρμόζεται για τις περιόδους εμπορίας 1986/1987 μέχρι 1990/1991.

...

- 5) Στην εισφορά συνυπευθυνότητας υπόκεινται τα σιτηρά που υφίστανται μία από τις ακόλουθες ενέργειες:

— πρώτη μεταποίηση,

— αγορά στην παρέμβαση,

— εξαγωγή υπό μορφή σπόρων.

- 6) Η εισφορά πρέπει να επιβαρύνει τον παραγωγό.

* Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική.

7) Οι λεπτομέρειες εφαρμογής του παρόντος άρθρου και ιδίως:

- ο ορισμός της πρώτης μεταποίησης,
- οι λεπτομέρειες είσπραξης της εισφοράς,
- οι ενέργειες που απαλλάσσονται από την εισφορά συνυπευθυνότητας,

Θεσπίζονται σύμφωνα με τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 26.

... »

Οι λεπτομέρειες εφαρμογής της εισφοράς θεσπίστηκαν με τον *κανονισμό 2040/86* της Επιτροπής, της 30ής Ιουνίου 1986, για τις λεπτομέρειες εφαρμογής της εισφοράς συνυπευθυνότητας στον τομέα των σιτηρών (ΕΕ L 173, σ. 65), όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό 2572/86 της Επιτροπής, της 12ης Αυγούστου 1986 (ΕΕ L 229, σ. 25). Εν προκειμένω, πρέπει να τονισθούν ιδίως τα άρθρα 2, παράγραφος 1, και 5, παράγραφος 1, του κανονισμού 2040/86, που έχουν ως εξής:

« Άρθρο 2

1) Η εισφορά καταβάλλεται από τους φορείς που προβαίνουν σε μια μεταποίηση κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 2. Η εισφορά αυτή καταβάλλεται στον αρμόδιο οργανισμό, που ορίζεται για το σκοπό αυτό από κάθε κράτος μέλος, για τις εργασίες μεταποίησης που λαμβάνουν χώρα κατά τη διάρκεια περιόδου ενός μηνός. Η καταβολή αυτή πραγματοποιείται το αργότερο στο τέλος του μηνός που ακολουθεί την εν λόγω περίοδο. Κατά την πληρωμή αποστέλλεται στην αρμόδια αρχή γραπτή δήλωση σύμφωνα με το υπόδειγμα που εμφανίζεται στο παράρτημα.

...

Άρθρο 5

1) Οι φορείς που πραγματοποιούν τις εργασίες που αναφέρονται στο άρθρο 1, παράγραφος 1, μεταβιβάζουν την εισφορά συνυπευθυνότητας στον προμηθευτή τους. Γίνεται επίσης μεταβίβαση κατά τη διάρκεια κάθε προηγούμενης συναλλαγής, μέχρι το στάδιο της προμήθειας από τον παραγωγό.

Για καθεμία από τις συναλλαγές, που αναφέρονται στο πρώτο εδάφιο, τα σχετικά δικαιολογητικά αναφέρουν ξεχωριστά το ποσό της εισφοράς που αφαιρείται.

... »

Όσον αφορά την τιμή μετατροπής που εφαρμόζεται για τον υπολογισμό της εισφοράς συνυπευθυνότητας, το άρθρο 2, παράγραφος 1, του *κανονισμού 1676/85* του Συμβουλίου, της 11ης Ιουνίου 1985, σχετικά με την αξία της λογιστικής μονάδας και τις τιμές μετατροπής που πρέπει να εφαρμόζονται στα πλαίσια της κοινής γεωργικής πολιτικής (ΕΕ L 164, σ. 1), ορίζει ότι:

« Άρθρο 2

1) Η μετατροπή:

α) σε ECU των ποσών που είναι εκφρασμένα στο εθνικό νόμισμα ενός κράτους μέλους·

β) στο εθνικό νόμισμα ενός κράτους μέλους των ποσών που είναι εκφρασμένα σε ECU·

γ) στο εθνικό νόμισμα ενός κράτους μέλους των ποσών που είναι εκφρασμένα στο εθνικό νόμισμα άλλου κράτους μέλους,

πραγματοποιείται, όσον αφορά τις πράξεις τις σχετικές με την κοινή γεωργική πολιτική, με βάση τις γεωργικές τιμές μετατροπής.

... »

2. Στις 11 Σεπτεμβρίου 1985, η SA Versele-Laga, επιχείρηση μεταποίησης σιτηρών με έδρα το Deinze, αγόρασε από την SA Robegra, με έδρα την Αμβέρσα, 540 τόνους σίτου προελεύσεως Ηνωμένου Βασιλείου αντί συνολικού τιμήματος 4 526 765 βελγικών φράγκων (BFR).

Η SA Robegra εξέπλεσε από το τίμημα το ποσό των 115 412 BFR ως εισφορά συνυπευθυνότητας. Το ποσό αυτό αντιστοιχεί στην εισφορά που υπολογίστηκε με βάση την πράσινη τιμή της λίρας στερλίνας κατόπιν μετατροπής σε βελγικά φράγκα με την επίσημη τιμή συναλλάγματος της ημέρας εκδόσεως του τιμολογίου.

Πάντως, αφού προέβη στη μεταποίηση των σιτηρών, η SA Versele-Laga όφειλε να καταβάλει στον αρμόδιο βελγικό οργανισμό παρεμβάσεως την εισφορά συνυπευθυνότητας υπολογιζόμενη με βάση την πράσινη τιμή του βελγικού φράγκου, ήτοι 136 172 BFR. Κατά συνέπεια, χρέωσε την SA Robegra με τη διαφορά μεταξύ του καταβληθέντος ποσού και του ποσού που είχε αρχικά αφαιρεθεί από το τίμημα, ήτοι 20 760 BFR.

Δεδομένου ότι η τελευταία αυτή εταιρία αρνήθηκε να καταβάλει το ποσό της διαφοράς, η SA Versele-Laga την ενήγαγε την 1η Δεκεμβρίου 1986 ενώπιον του Vrederecht van het tweede kanton der stad Antwerpen (Ειρηνοδικείο του δεύτερου καντονίου του Δήμου της Αμβέρσας) ζητώντας να υποχρεωθεί η SA Robegra να καταβάλει το ποσό των 20 760 BFR, προσανξημένο κατά τους τόκους. Προς στήριξη του αιτήματός της προέβαλε ότι η εισφορά συνυπευθυνότητας πρέπει να υπολογίζεται βάσει της πράσινης τιμής του νομίσματος του κράτους μέλους, στο οποίο είναι εγκατεστημένος ο οφειλέτης, επομένως σε βελγικά φράγκα.

Αντιθέτως, η SA Robegra υποστηρίζει ότι η εισφορά πρέπει να υπολογιστεί κατ' εφαρμογή της πράσινης τιμής του νομίσματος του κράτους μέλους, στο οποίο είναι εγκατεστημένος ο παραγωγός σιτηρών, δηλαδή εν προκειμένω της λίρας στερλίνας.

Στο πλαίσιο αυτής της διαφοράς το Vrederecht ανέστειλε τη διαδικασία και υπέβαλε στο Δικαστήριο, κατ' εφαρμογή του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΟΚ, τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

« 1) Ποια γεωργική τιμή μετατροπής πρέπει να εφαρμοστεί κατά τον υπολογισμό της εισφοράς συνυπευθυνότητας η οποία πρέπει να καταβληθεί βάσει του άρθρου 2 του κανονισμού (ΕΟΚ) 2040/86 από τις επιχειρήσεις που προβαίνουν σε μεταποίηση κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 2, αυτού του κανονισμού;

2) Πρέπει το άρθρο 5 του κανονισμού (ΕΟΚ) 2040/86, σε περίπτωση που εφαρμόζεται η γεωργική τιμή μετατροπής του νομίσματος της χώρας, στην οποία είναι εγκατεστημένες οι επιχειρήσεις που προβαίνουν στη μεταποίηση κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 2, αυτού του κανονισμού, και όχι η τιμή μετατροπής του νομίσματος της χώρας, στην οποία έχει την έδρα του ο παραγωγός των σιτηρών, να ερμηνευτεί υπό την έννοια ότι η συνολική εισφορά συνυπευθυνότητας μπορεί να επιρριφθεί από τις επιχειρήσεις μεταποίησης στους προμηθευτές τους;

3) Είναι έγκυρο το σύστημα της εισφοράς συνυπευθυνότητας, οι λεπτομέρειες εφαρμογής του οποίου θεσπίστηκαν με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2040/86 της Επιτροπής, της 30ής Ιουνίου 1986, σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως στο δεύτερο ερώτημα; »

3. Η απόφαση περί παραπομπής πρωτοκόλλήθηκε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 3 Μαρτίου 1987.

Σύμφωνα με το άρθρο 20 του πρωτοκόλλου περί του οργανισμού του Δικαστηρίου της ΕΟΚ κατέθεσαν γραπτές παρατηρήσεις η SA Versele-Laga και οι παρεμβαίνουσες υπέρ αυτής, εκπροσωπούμενες από τους Ivo van

Bael και Jean-François Bellis, δικηγόρους Βρυξελλών, η ιταλική κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον Ivo Braguglia, avvocato dello Stato, καθώς και η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από το νομικό της σύμβουλο Robert Caspar Fischer.

Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή και μετά από ακρόαση του γενικού εισαγγελέα, το Δικαστήριο αποφάσισε, με Διάταξη της 20ής Σεπτεμβρίου 1987, να αναθέσει την εκδίκαση της υποθέσεως στο πέμπτο τμήμα, σύμφωνα με το άρθρο 95 του κανονισμού διαδικασίας, και να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων.

II — Γραπτές παρατηρήσεις

1. Η *SA Versele-Laga* και οι παρεμβαίνουσες υπέρ αυτής (εφεξής: Versele-Laga) τονίζουν ότι, κατά την Επιτροπή (βλέπε το τηλετύπημα της 5ης Σεπτεμβρίου 1986 που στάλθηκε στα κράτη μέλη), η τιμή που εφαρμόζεται για το υπολογισμό του ύψους της εισφοράς που οφείλει ο μεταποιητής είναι η πράσινη τιμή του νομίματος του κράτους μέλους στο οποίο έγινε η μεταποίηση, όποια κι αν είναι η προέλευση των δημοπρατικών. Όμως, στην πράξη, το αφαιρούμενο ποσό που βαρύνει τον παραγωγό αντιστοιχεί πάντοτε στο ποσό της εισφοράς που μετατράπηκε στην πράσινη τιμή του νομίσματος του κράτους μέλους στο έδαφος του οποίου είναι εγκατεστημένος ο παραγωγός, δηλαδή του κράτους από το οποίο προέρχονται τα σιτηρά.

Η διαφορά αυτή τιμής αποτελεί την αιτία σοβαρών αποκλίσεων.

Πράγματι, όταν ο μεταποιητής ενός κράτους με « ισχυρό » νόμισμα εισάγει σιτηρά από ένα κράτος με « ασθενές » νόμισμα, το ποσό που αφαιρείται από το τιμολόγιό του και μετατρέπεται στην επίσημη τιμή είναι κατά κανόνα

κατώτερο από το ποσό που οφείλει να καταβάλει στον αρμόδιο οργανισμό. Αντιθέτως, όταν ο μεταποιητής ενός κράτους με « ασθενές » νόμισμα « εισάγει σιτηρά από ένα κράτος » με « ισχυρό » νόμισμα, το ποσό που αφαιρείται από το τιμολόγιο και μετατρέπεται στην επίσημη τιμή είναι κατά κανόνα ανώτερο από το ποσό που οφείλει να καταβάλει στον αρμόδιο οργανισμό.

Για να περιοριστούν αυτές οι αποκλίσεις δεν αρκεί το να μπορεί ο μεταποιητής, αφού καταβάλει την εισφορά, να στραφεί στον προμηθευτή του για να του ζητήσει τη διαφορά που προκύπτει κατ' αυτό τον τρόπο. Τα σιτηρά δεν πωλούνται, πράγματι, ποτέ απευθείας από τους παραγωγούς στους μεταποιητές, αλλά διέρχονται από τα χέρια ορισμένων μεσαζόντων (εμπόρων) οι οποίοι προμηθεύονται σιτηρά από πάρα πολλούς παραγωγούς και εφοδιάζουν παρά πολλούς πελάτες. Τα σιτηρά της ίδιας ποιότητας αναμειγνύονται συχνά, προκειμένου να διευκολυνθεί η αποθήκευση, από όποιον παραγωγό κι αν προέρχονται, έτσι ώστε στο ίδιο σιλό να συγκεντρώνονται σιτηρά που προέρχονται από διάφορους παραγωγούς. Για το λόγο αυτόν είναι αδύνατο στις περισσότερες περιπτώσεις να μπορεί να ξέρει ο έμπορος που συγκεντρώνει τα σιτηρά από ποιον παραγωγό προέρχονται και επομένως να επιρρίπτει σ' αυτόν τη διαφορά μεταξύ του αφαιρεθέντος ποσού και του ποσού που καταβλήθηκε από το μεταποιητή.

Η ύπαρξη τέτοιων στρεβλώσεων αντιφάσκει προς την αρχή της συνυπευθυνότητας η οποία συνίσταται στη συμμετοχή των παραγωγών, μέσω της εισφοράς, στα έξοδα που συνεπάγεται η υπερπαραγωγή τους. Αντιβαίνει, επιπλέον, και στην αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων. Πράγματι, οι νομισματικές αποκλίσεις που απορρέουν από την εφαρμογή της εισφοράς συνυπευθυνότητας αποτελούν την αιτία της διαφοράς μεταχειρίσεως μεταξύ των μεταποιητών ενός και του αυτού κράτους μέλους, δοθέντος ότι οι επιχειρηματίες που μεταποιούν σιτηρά που εισάγονται από χώρες με « ασθενέστερο » νόμισμα επιβαρύνονται συνεπεία αυτών των στρεβλώσεων με ένα μέρος της εισφοράς, ενώ αυτοί που μεταποιούν

εγχώρια σιτηρά μπορούν να μετακυλήσουν το συνολικό ποσό στον παραγωγό.

Η Versele-Laga θεωρεί ότι η δυσμενής διάκριση που προκύπτει κατ' αυτό τον τρόπο δημιουργεί εμπόδια στο εμπόριο μεταξύ των κρατών μελών και συνιστά για το λόγο αυτόν παραβίαση της αρχής της ελεύθερης κυκλοφορίας των εμπορευμάτων. Δεδομένου ότι τα άρθρα 39 έως 46 δεν περιέχουν καμία ρητή διάταξη παρεκκλίσεως από τους κανόνες της ελεύθερης κυκλοφορίας των εμπορευμάτων, οι κανόνες αυτοί ισχύουν πλήρως για τα γεωργικά προϊόντα.

Μόνο αν ληφθεί υπόψη, για τον υπολογισμό της διαφοράς, η γεωργική τιμή μετατροπής που ισχύει στο κράτος προελεύσεως των σιτηρών μπορούν να εξαλειφθούν αυτές οι στρεβλώσεις κατόπιν προσαρμογής του ποσού που καταβάλλεται από το μεταποιητή προς το ποσό που αφαιρείται σε βάρος του παραγωγού.

Εν συμπεράσματι, η Versele-Laga προτείνει να δοθεί στα προδικαστικά ερωτήματα η ακόλουθη απάντηση:

« 1) Οι κανονισμοί 1579/86 του Συμβουλίου και 2040/86 της Επιτροπής πρέπει να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι η γεωργική τιμή μετατροπής που πρέπει να λαμβάνεται υπόψη για τον υπολογισμό της εισφοράς συνυπευθυνότητας και οφείλεται από τους μεταποιητές είναι η τιμή του νομίσματος του κράτους μέλους στο οποίο είναι εγκατεστημένοι οι παραγωγοί των σιτηρών για τα οποία πρόκειται.

2) Στην αντίθετη περίπτωση, ο κανονισμός 2040/86 της Επιτροπής, της 30ής Ιουνίου 1986, είναι ανίσχυρος. »

2. α) Η *ιταλική κυβέρνηση* εκθέτει, απαντώντας στο πρώτο ερώτημα, ότι κατά το γράμμα του άρθρου 2 του κανονισμού 2040/86 ο επιχειρηματίας που προβαίνει στην πρώτη μεταποίηση των σιτηρών οφείλει να καταβάλει την εισφορά. Από αυτό συνάγεται επίσης ότι η προϋπόθεση για τη δημιουργία υποχρεώσεως καταβολής της εισφοράς πληρούται από τη στιγμή που πραγματοποιείται η πρώτη αυτή μεταποίηση σε συγκεκριμένο χρόνο και τόπο.

Κατά συνέπεια, η εκκαθάριση του ποσού που πρέπει να καταβληθεί ως εισφορά συνυπευθυνότητας διενεργείται ενόψει, αφενός, του γεγονότος ότι η προϋπόθεση γενέσεως της σχετικής υποχρεώσεως υλοποιείται σε ορισμένο κράτος μέλος και, αφετέρου, του ότι ο επιχειρηματίας που τηρεί αυτή την προϋπόθεση και οφείλει να καταβάλει την εισφορά είναι επίσης εγκατεστημένος στο ίδιο κράτος μέλος.

Από όλες αυτές τις σκέψεις μπορεί να πιθανολογηθεί ότι η γεωργική τιμή μετατροπής της εισφοράς (το ύψος της οποίας καθορίζεται σε ECU) είναι η τιμή της χώρας στην οποία είναι εγκατεστημένος ο επιχειρηματίας που προβαίνει στην πρώτη μεταποίηση των σιτηρών (εν προκειμένω, δηλαδή, το Βέλγιο).

β) Όσον αφορά το δεύτερο ερώτημα, η ιταλική κυβέρνηση υπογραμμίζει ότι δυνάμει του άρθρου 4, παράγραφος 6, του κανονισμού 2727/75, όπως τροποποιήθηκε, η εισφορά πρέπει να επιβαρύνει τον παραγωγό. Αυτό βρίσκεται σε αντίστοιχία με το σκοπό της θεσπίσεως της εισφοράς, ο οποίος έγκειται στην αντιμετώπιση της πλεονασματικής καταστάσεως της αγοράς σιτηρών στην Κοινότητα.

Κατ' εφαρμογή της προαναφερθείσας βασικής διατάξεως, το άρθρο 5 του κανονισμού 2040/86 ορίζει ότι οι φορείς που πραγματοποιούν τις σχετικές εργασίες μετακυλίνουν την εισφορά στον προμηθευτή τους. Έτσι γίνεται διαδοχικώς αναγωγή μέχρι την προμήθεια που διενεργεί ο παραγωγός, ανεξάρτητα από κάθε αντίθετη συμβατική ρήτρα.

Ακόμη και αν, στην εμπορική πρακτική, συμβαίνει το ποσό της εισφοράς να εκκαθαρίζεται εκ των προτέρων και να αφαιρείται από την τιμή της προμήθειας των σιτηρών, από τις προαναφερθείσες διατάξεις και την κοινή λογική συνάγεται ότι η επίρριψη της εισφοράς στον προμηθευτή και μέχρι τον παραγωγό συνιστά πράξη μεταγενέστερη της γενέσεως της οφειλής, της εκκαθαρίσεώς της και της καταβολής της.

Κατά συνέπεια, όταν η οφειλή που αφορά την εισφορά γεννάται σε ορισμένο κράτος μέλος (δηλαδή εκεί όπου είναι εγκατεστημένος ο μεταποιητής), η εφαρμοστέα γεωργική τιμή μετατροπής είναι η τιμή αυτού του κράτους μέλους και η καταβολή διενεργείται από τον οφειλέτη βάσει αυτής της τιμής. Δεν γίνεται αντιληπτό γιατί ο οφειλέτης αυτός δεν θα πρέπει να έχει τη δυνατότητα να μετακυλίσει το σύνολο της επιβαρύνσεως που υπέστη. Επομένως, στο δεύτερο ερώτημα πρέπει να δοθεί καταφατική απάντηση.

γ) Ενόψει της καταφατικής απαντήσεως που προτείνεται για το δεύτερο ερώτημα, το τρίτο ερώτημα μπορεί να θεωρηθεί ως άνευ αντικειμένου.

Η ιταλική κυβέρνηση παρατηρεί πάντως, επικουρικά, ότι το σύστημα της εισφοράς συνυπευθυνότητας δίνει λαβή για άσκηση έντονης κριτικής ως προς το κύρος του στην περίπτωση κατά την οποία ο μεταποιητής δεν μπορεί να μετακυλίσει προς τα πίσω παρά μόνο το ποσό της εισφοράς που υπολογίζεται κατ' εφαρμογή της γεωργικής τιμής μετατροπής της νομισματικής μονάδας της χώρας στο έδαφος της οποίας είναι εγκατεστημένος ο παραγωγός σιτηρών. Πράγματι, ενόψει του σκοπού της εισφοράς, που συνίσταται στην αποθάρρυνση της παραγωγής σιτηρών στην Κοινότητα, δεν μπορεί σε καμία περίπτωση να θεωρηθεί ότι δικαιολογείται το να παραμένει ένα μέρος της εισφοράς σε βάρος του μεταποιητή.

Επομένως, στο τρίτο ερώτημα πρέπει να δοθεί καταφατική απάντηση υπό την έννοια ότι το σύστημα στερείται κύρους, καθόσον δεν επιτρέπει στο μεταποιητή να μετακυλίσει προς τα πίσω το συνολικό ποσό της εισφοράς που πράγματι κατέβαλε.

3. α) Η *Επιτροπή* θεωρεί ότι το πρώτο ερώτημα αφορά την υποχρέωση πληρωμής που υπέχει ο επιχειρηματίας που πραγματοποιεί την πρώτη μεταποίηση. Η υποχρέωση αυτή συνίσταται στην καταβολή της εισφοράς στον αρμόδιο οργανισμό που καθορίζεται από το κράτος μέλος για όλες τις ενέργειες μεταποίησης που γίνονται κατά τη διάρκεια της μηνιαίας περιόδου που προηγήθηκε· ο αρμόδιος οργανισμός είναι ο οργανισμός του κράτους μέλους στο οποίο είναι εγκατεστημένος ο μεταποιητής. Η καταβολή της εισφοράς στον αρμόδιο οργανισμό του οικείου κράτους μέλους πρέπει ασφαλώς να γίνεται στο νόμισμα αυτού του κράτους μέλους.

Ο υπολογισμός της εισφοράς πρέπει, επομένως, να γίνεται, σύμφωνα με το άρθρο 2 του κανονισμού 1676/85, βάσει της γεωργικής τιμής μετατροπής του κράτους μέλους στο οποίο ανήκει ο οργανισμός στον οποίο πρέπει να καταβληθεί η εισφορά, δηλαδή του κράτους μέλους στο οποίο είναι εγκατεστημένος ο μεταποιητής.

Κατά συνέπεια, η *Επιτροπή* προτείνει να δοθεί στο πρώτο ερώτημα η απάντηση ότι το ποσό της εισφοράς συνυπευθυνότητας που οφείλεται από το μεταποιητή πρέπει να υπολογίζεται βάσει της γεωργικής τιμής μετατροπής του νομίσματος του κράτους μέλους στο οποίο είναι εγκατεστημένος ο μεταποιητής.

β) Αντίθετα από το πρώτο ερώτημα, το δεύτερο ερώτημα δεν αφορά την καταβολή, αλλά τη μετακύλιση της εισφοράς συνυπευθυνότητας, ιδίως δε τη μετακύλιση που διενεργεί ο οφειλέτης της εισφοράς στον άμεσο προμηθευτή του. Η μετακύλιση αυτή ρυθμίζεται από το άρθρο 5, παράγραφος 1, του κανονισμού 2040/86. Το ερώτημα δεν αφορά, εντούτοις, τη

μετακύλιση της εισφοράς στα προηγούμενα στάδια, δηλαδή από τον προμηθευτή μέχρι τον παραγωγό των σιτηρών.

Στη φάση κατά την οποία επιβάλλεται εισφορά (πρώτη μεταποίηση, εξαγωγή προς τις τρίτες χώρες ή πώληση προς τον οργανισμό παρεμβάσεως), ο οφειλέτης της εισφοράς πρέπει να αφαιρέσει απευθείας το ποσό της εισφοράς από τον προμηθευτή του. Αυτό διασφαλίζει ότι η εισφορά μετακυλιεται πράγματι προς τον παραγωγό μέσω του προμηθευτή και κατ' αυτό τον τρόπο ο πρώτος μεταποιητής ή οι άλλοι οφειλέτες δεν υφίστανται τελικά την επιβάρυνση, αλλά απλώς την εισπράττουν και την καταβάλλουν στον αρμόδιο εθνικό οργανισμό.

Επομένως, το ποσό που μετακυλιεται ισούται προς το ποσό που οφείλεται από το μεταποιητή και υπολογίζεται, ακριβώς όπως και η ίδια η εισφορά, βάσει της γεωργικής τιμής μετατροπής του κράτους μέλους στο οποίο είναι εγκατεστημένος ο μεταποιητής. Επομένως, στο δεύτερο ερώτημα πρέπει να δοθεί καταφατική απάντηση.

Η Επιτροπή προσθέτει, για κάθε ενδεχόμενο, ότι δυνάμει του άρθρου 5, παράγραφος 1, του κανονισμού 2040/86 τα μέρη υποχρεούνται να προβαίνουν στη μετακύλιση σε κάθε προηγούμενη συναλλαγή μέχρι τον παραγωγό και να αναφέρουν ρητώς το ποσό της εισφοράς που αφαιρείται στα σχετικά έγγραφα. Αυτό καθιστά δυνατή όχι μόνο την υπόμνηση στα μέρη του σκοπού και της λειτουργίας της εισφοράς, αλλά επίσης και τη θεμελίωση του δικαιώματός τους μετακυλίσεως, σε κάθε συναλλαγή, της επιβάρυνσεως της εισφοράς προς τους παραγωγούς σιτηρών.

Πράγματι, η μετακύλιση της εισφοράς δεν αρχίζει προφανώς στην τελευταία φάση αλλά στην πρώτη, δηλαδή κατά την πώληση των σιτηρών από τον παραγωγό. Κατά την πρώτη αυτή συναλλαγή, ο αγοραστής οφείλει να παρακρατήσει ένα ποσό ως εισφορά το οποίο καθίσταται κατόπιν απαιτητό, όταν τα σιτηρά

θα έχουν φθάσει σε έναν από τους προβλεπόμενους προορισμούς. Το ποσό που αφαιρείται ως εισφορά υπολογίζεται προφανώς βάσει της γεωργικής κοινής μετατροπής του κράτους μέλους στο οποίο έγινε αυτή η συναλλαγή. Όταν τα σιτηρά εξαγονται, στη συνέχεια, προς ένα άλλο κράτος μέλος, όπου και μεταποιούνται, η μεταποίηση αυτή επιβαρύνεται με εισφορά που υπολογίζεται βάσει της γεωργικής τιμής μετατροπής του τελευταίου αυτού κράτους μέλους, το δε ποσό που προκύπτει κατ' αυτό τον τρόπο πρέπει να μετακυλιθεί από το μεταποιητή στον προμηθευτή του.

Λόγω των σχέσεων που υφίστανται μεταξύ των γεωργικών τιμών μετατροπής που εφαρμόζονται στα δύο κράτη μέλη, το ποσό της εισφοράς που αφαιρείται στο κράτος μέλος εισαγωγής μπορεί να είναι ανώτερο ή κατώτερο του ποσού που αφαιρείται κατά την τελευταία συναλλαγή στο κράτος μέλος εξαγωγής. Καταστάσεις αυτού του είδους προκύπτουν από τις διαφορές που υφίστανται μεταξύ της τιμής μετατροπής και της τιμής συναλλάγματος των συγκεκριμένων νομισμάτων, διαφορές που μπορούν, ενδεχομένως, να προκαλέσουν την εφαρμογή νομισματικών εξισωτικών ποσών.

Εν συμπεράσματι, στο δεύτερο ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 5, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, πρώτη φράση, του κανονισμού 2040/86 πρέπει να ερμηνευτεί υπό την έννοια ότι οι επιχειρηματίες που διενεργούν τις πράξεις που αναφέρονται στο άρθρο 1, παράγραφος 1, του ίδιου κανονισμού μετακυλίζουν στον προμηθευτή τους το σύνολο του ποσού της εισφοράς συνυπευθυνότητας που οφείλεται από αυτούς.

γ) Λόγω της καταφατικής απαντήσεως που προτείνεται για το δεύτερο ερώτημα παρέλκει η εξέταση του τρίτου ερωτήματος.

U. Everling
εισηγητής δικαστής